

Vzpomínky na Marii Bláhovou

diplomovanou porodní asistentku

Eva Rudolphij

Vzpomínky na Marii Bláhovou

diplovanou porodní asistentku

Eva Rudolphij

Vyšlo v rámci projektu tvůrčí skupiny seniorů
„Město v mé paměti“ při Městské knihovně
v Rožnově pod Radhoštěm.

Proč jsem se rozhodla napsat své vzpomínky?

Narodila jsem se v Ostravě, ale od útlého dětství žiji v Rožnově. Vyrůstala jsem obklopena dospělými, kteří mě zahrnovali láskou. Proto moje dětství bylo krásné.

V dospělosti jsem dlouhá léta působila jako samostatná referentka zájmové umělecké činnosti v domě kultury. Tuto práci jsem si oblíbila a dělala jsem ji s láskou, odpovědností a důsledností.

Od roku 1990 jsem pracovala jako vedoucí Klubu seniorů v Rožnově. Byla jsem členkou Ústřední rady Svazu důchodců v ČR v Praze a díky tomu se v Rožnově podařilo rozšířit činnost o pobočku centra sociální pomoci a služeb. Mohla jsem tak seniorům nabídnout pečovatelskou péči, právní a sociální poradnu, zdravotní i rehabilitační cvičení, výměnné rekreační a lázeňské pobyty.

Milé tisky, které rožnovská knihovna vydává od roku 2011, mě vždycky obohatily, potěšily. Díky panu Richardu Sobotkovi i dalším autorům nám všem připomínají historii i osobnosti místa, v němž žijeme.

Ráda vzpomínám na své dětství, a proto jsem se rozhodla podělit se také se čtenáři Milých tisků o příběh své rodiny. Zavzpomínat na svoji maminku – porodní asistentku velice obětavou, ochotnou a vstřícnou Marii Bláhovou.

V dnešní době nikdo z vrstevníků babičky, dědečka, ani některé z žen, jimž maminka pomáhala při porodu, nežije, ale určitě si řada čtenářů ráda připomene časy minulé.

Vzpomínku na svou maminku jsem se rozhodla rovněž napsat u příležitosti svého jubilea.

Eva Kubenková Peřichová Rudolphij

Ferdinand Mičola

(7. 6. 1895 – 28. 2. 1964)

Dědeček Ferdinand – syn Jana Mičoly, rolníka z Vidče a manželky Františky, roz. Markové.

Vyučil se krejčím se specializací na kalhoty. Převážně šil pro firmu ARMA, což byla Československá lidová armáda. Tato firma dodávala velké balíky látek včetně šicích potřeb a odvážela hotové výrobky. S dědečkovou prací byla firma velmi spokojená, neboť byl velmi důsledný a přesný. V Rožnově pod Radhoštěm spolupracoval s panem Facem a panem Fiuráškem. Dědeček byl v Rožnově vyhlášen za nejlepšího krejčího „kalhotáře“ – šil i pro zdejší lékaře Masaříka, Dernického, Kavana, Lacinu, pro zubaře Trčku i pro jejich manželky. Stálými zákazníky byli také manželé Fassmannovi, Fabiánovi, Knapkovi, Vilémovi a další osoby ze širšího okolí. Poblíž prarodičů se do Rožnova přistěhoval doktor Cvinger se ženou. Byl to starší pán, který léčil převážně děti, i mne.

Dědečkův pracovní den začínal v brzkých ranních hodinách. Vstávali společně s babičkou kolem páté hodiny, v letním období i o hodinu dříve.

Dědeček však ctil neděle – nikdy v neděli nepracoval – odpočíval, neboť v pracovní dny od rána do večera strávil čas u šicího stroje.

V neděli odpoledne chodili s babičkou na procházky. Velmi dbal na čistotu a na zevnějšek. Vždy pěkně chlapsky voněl. Chodil pravidelně jednou i dvakrát týdně do holičství k panu Václavu Trčkoví, aby mu oholil vousy. Používal k této činnosti břitvu, později žiletku. V té době nebyly holicí strojky. Moc ho potěšilo, když přišli na návštěvu moji rodiče, to neodolal a hned vytáhl karty a hrál se mariáš. Když byla rodinná oslava, tak dědeček rád zpíval staré kuplety. Já jako děcko si pamatuji, že vždy začínal těmito dvěma písněmi: „Tam v té Praze, tam je blaze, tam mít jenom peníze...“ a druhá – „Když hvězdičky jak perličky nad námi jasně zaplanou...“ Dědeček měl rád fotbal a hokej, který poslouchával z rádia (televize tehdy ještě nebyla). Dědeček byl vdovcem, první žena mu zemřela a z jejich manželství zůstal syn Josef. Podruhé se oženil s mojí babičkou, která byla o 16 let mladší. Spolu měli ještě tři děti – Marii, Jaroslavu a Milana.

Že je Pepík (jak jsme mu říkali) bratr nevlastní, to sourozenci nevěděli. Nepoznali to, neboť babička s dědečkem nikdy nedělali mezi dětmi žádné rozdíly. To se prozradilo, až byli všichni dospělí, ale nic se na tom nezměnilo.

Dědeček Ferdinand Mičola

Přestože byl mezi manžely větší věkový rozdíl, velmi dobře si rozuměli. Bylo to harmonické, šťastné a krásné manželství. Dědeček zemřel po třetím infarktu ve věku 69 let.

Anna Mičolová

(17. 7. 1911 – 23. 12. 1977)

Babička Anna – dcera obuvníka Františka Bátka z Rožnova pod Radhoštěm a jeho manželky Kateřiny, roz. Žingorové.

Babička byla dědečkovi velmi nápomocná při jeho práci. Dříve nebyly entlovací šicí stroje, a tak babička všechny kalhotové švy začišťovala ručně (říkalo se tomu obstínkovat). Při tom musela nakoupit, uvařit a postarat se o chod domácnosti. Snad doslova procesem bylo tehdy praní prádla. Postup byl následující, prádlo se den předem namáčelo do vody. Druhý den dědeček vstal ve čtyři hodiny ráno a šel do sklepa zatopit pod kotlem, kde se prádlo vyvařovalo ve vodě s nastrouhaným mýdlem. Pak už byla všechna práce na babičce. Pralo se ručně na valše v neckách. Ždímalo se také ručně. Poté se prádlo muselo dobře vymáchat – a kde? No v řece Bečvě. Potom naškrobit, vybělit – nejlépe rozprostřením na trávníku s občasným kropením na slunci, usušit. Když bylo prádlo suché, bylo nutné je nakropit, s pomocí druhé osoby vyrovnat, vytáhnout ve švech, srolovat či poskládat a nechat uležet nejlépe do druhého dne, a pak pěkně do hladka

Babička Anna Mičolová

vyžehlit. Vzpomínám si, jak dědeček v zimě vysekal díru v ledu Bečvy, aby mohla babička prádlo vymáchat.

V té době bydleli v podnájmu u paní Bayerové v Chodské ulici, takže k řece to nebylo daleko.

Babička se také starala o drůbež, měli několik slepic a králíků. Já jsem měla za úkol chodit sbírat „májíčky“ – pampelišky pro králíčky. V blízkosti se nacházel takzvaný chudobinec, kde žili staří lidé. Babička tam chodívala a nosila jim upečené koláče. Bydlel tam také pan Cibulec, který neměl jednu ruku. Rád sbíral hříby a ty pak zase na oplátku nosil babičce. A to pak byla dobrá hříbová omáčka

Celá rodina: zprava dědeček, babička, mamčinina sestra Jarka, švagrové Antigonu, Anna a maminka. Zprava sedí manžel mamčininy sestry Jarky Emil, bratr Pepík, táta Leoš, bratr maminky Milan, uprostřed Eva

a polévka pro všechny. Babička byla velmi dobrá kuchařka. Babička chodila každý týden do města na trh. Kupovala máslo, vajíčka, tvaroh a také zabité kuře. To se doneslo domů, horkou vodou se kuře opařilo a vytrhalo se peří. Potom se umylo ve vlažné vodě a dalo se péct. Ráda jsem chodila s babičkou do města, protože vždy mi koupila v cukrárně můj oblíbený vanilkový věneček. Snad nejlepší byly její borůvkové knedlíky na páře a koláče. Nejen při vaření, ale i u jiných prací, si babička často zpívala valašské písně. V zimních měsících jsme se v podvečer sešli v místnosti, kde dědeček šil, posedali u kamen a babička nám četla z knížky. Byly to většinou romány. Občas, aby potěšila i mě, četla pohádky.

Vzpomínám si, jak jsme se všichni scházeli o Vánocích, bylo nás jedenáct. Po večeři naši připravili sáňky, přešli jsme přes zamrzlou Bečvu (bývalo i -20°C a sněhu dostatek), na protější kopec Kozák, a tam jsme se všichni radostně sáňkovali. V té době žádná auta směrem do Vidče nejezdila.

Jsou to krásné vzpomínky na mé dětství.

Babička s dědou mi vštěpovali obecné hodnoty, na které se dnes někdy zapomíná – což jsou láska a úcta ke stáří. Babička byla hodná, pracovitá a inteligentní žena. Zemřela 23. prosince ve věku 86 let v den mých narozenin.

Babička a dědeček a já vnučka Eva (1951)

Moje maminka Marie Bláhová

(31. 5. 1928 – 28. 3. 2012)

Maminka vyrůstala ve skromných podmínkách. Otec byl krejčím, matka v domácnosti se starala o čtyři děti.

Maminku to vždy táhlo ke zdravotnictví. Za války se dobrovolně přihlásila k náboru na ošetřování zraněných a působila ve Vratimově na Ostravsku jako zdravotní sestra. Dokonce měla hodnost četaře. Měla vojenskou knížku, tu musela později odevzdat. Po válce se rozhodla navštěvovat v Ostravě-Zábřehu zdravotní školu, kde v roce 1949 získala titul diplomované porodní asistentky. V té době neměly studentky zdravotnické školy žádné učebnice. Všechny přednášky si zapisovaly do sešitů. Byly to tlusté sešity – bloky, ze kterých se učily. Zdravotní školu navštěvovalo 30 žen a nejbližší kolegyně, s níž se tehdy přátelila, byla Marie Valová ze Zubří.

Po ukončení školy dostala „umístěnku“ do nemocnice v Prostějově. To bylo pro maminku velmi náročné, neboť dojížděla z Rožnova vlakem.

V nemocnici sloužila 24, někdy 36 hodin v kuse, aby mohla další volné hodiny trávit se mnou, dcerou Evou.

Maminka po dvou letech zažádala vedení nemocnice o změnu působiště. Byla přeřazena do nemocnice v Novém Jičíně. Rok 1955 byl pro mou maminku šťastný, v červenci ukončila další studium závěrečnou zkouškou doplňovacího kurzu pro obvodní porodní asistentky v Gottwaldově. Pak začala pracovat v terénu v Rožnově pod Radhoštěm.

Okresní ústav národního zdraví ve Valašském Meziříčí rozhodl, že porodní asistentky (v Rožnově byly dvě) budou mít terén rozdělen následovně. Levou stranu (dle toku řeky Bečvy) bude zastupovat paní Hlucháňová a pravá strana bude pro moji maminku. Tehdy každá žena, která čekala miminko, musela navštěvovat poradnu pro těhotné. V ordinaci byl přítomen lékař, primář Veselý, později doktor Rohan a porodní asistentka. Tam probíhalo nejen vyšetření doktorem, ale i upřesnění všech podrobností včetně bydliště rodičky. Když žena dostala porodní bolesti, přivolala se sanitka a řidič přijel nejen pro rodičku, ale i pro porodní asistentku.

V popisu práce bylo uvedeno, že s každou těhotnou ženou musí mít řidič sanitky odborný doprovod do porodnice. Takže byl u nás doma stále

Marie Bláhová (1949)

připraven porodnický kufr. V té době se ženy vozily do nemocnice v Kunčicích pod Ondřejníkem. Někdy se rodilo i doma, ale po narození dítěte se matka s dítětem převezli do nemocnice. Když se žena s miminkem vrátila domů, ihned kontaktovala maminku. Tyto ženy pak navštěvovala dva až tři týdny.

U jedné rodičky to bylo 10 až 20 návštěv. Učila a radila novopečeným maminkám, jak se dítě koupá, že voda má mít 37–38 °C. Také jak kojit, přikrmovat, i jak dítě oblékat. Také upozorňovala na péči o pupík miminka, že se ošetřuje 60% lihem a otírá se denně vatovou tyčinkou. Radila, že mezi pravidelným kojením se podává miminkům vlažný čaj, později i různé šťávy z mrkve, jablka. Předávala také rady, co všechno malé stvořeníčko potřebuje. Pokud bylo miminko moc malé nebo byly nějaké problémy, protáhly se návštěvy na čtyři i pět týdnů.

V té době se miminka zabalovala do peřinek s povijany. Zavinovačky měly široké háčkované krajky, ty se škrobily a kulmovaly. Tehdy se také vyvařovaly a žehlily plenky.

Jako dospívající jsem byla zvědavá. Vypytavala jsem se maminky, proč vždy kontroluje temeno hlavičky novorozence, i později při každém setkání s dítětem. Na to se také ptaly maminky dítěte. Vysvětlovala mně i ženám, že se jedná o blánu

Porodní asistentka Marie Bláhová

nacházející se mezi kostmi lebky novorozence. Tato oblast na hlavičce kojenců se postupně uzavírá asi tak do dvou let dítěte, odborný název je fontanela.

Někdy za maminkou chodily ženy, které trpěly po porodu depresí. Měly k ní velkou důvěru a svěřovaly se jí se svými problémy. U některých žen to byla únava, úzkost, různé stavy spojené s plačtivostí a nespavostí. Docházely za maminkou a žádaly o radu a pomoc. Tenkrát se o těchto problémech velmi málo mluvilo, bylo to spíše tabu. Maminka je utěšovala, snažila se jim pomoci a vysvětlovala, že tak po dvou týdnech se situace u nich zlepší.

Nejprve maminka docházela k rodičkám pěšky, později zvolila kolo.

Ale aby zvládala tak velký rajon – Dolní Paseky, Horní Paseky, který končil až pod Černou horou, uvažovala, zda si má koupit koně, nebo koně pod kapotou. Vyhrála malá motorka značky Pionýr, říkali jsme mu „prskolet“. Rychle se naučila, kde je spojka, brzda, plyn a řídila velmi dobře. Říkali o ní, že „babka“ jezdí jak o závod! Nejhorší ale byly dny deštivé, chladné, kdy přijela domů promáčená, prokřehlá.

Den tím ale nekončil. Večer sedla maminka k výkazům a vypisovala každodenní evidenci – jméno ženy a dítěte, které navštívila, co se projednávalo,

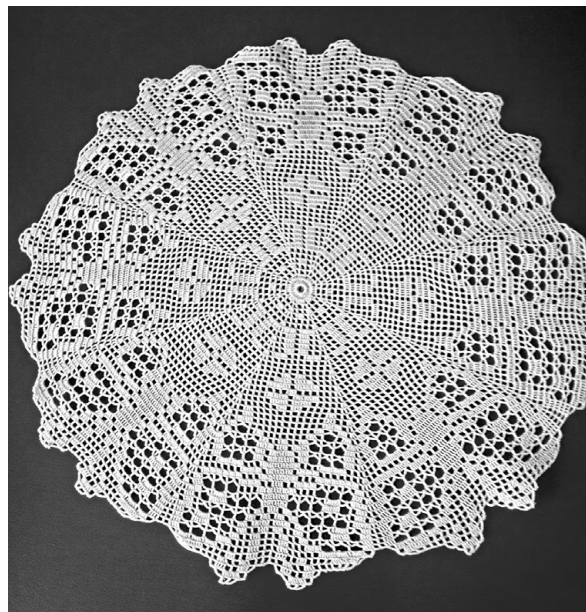

Maminka na Pionýru

délka pobytu v rodině. Tyto výkazy se na konci měsíce odesílaly do Okresního ústavu národního zdraví ve Valašském Meziříčí. Každé pondělí odpoledne byla poradna pro maminky a každý čtvrtek pro maminky s miminky. To pak chodívala domů až večer mnohdy kolem šesté. Ordinance byla v té době na Tyršově nábřeží v přízemí dětského domova.

Když se rodiče miminka rozhodli dítě pokřtít v kostele, byla maminka požádána o doprovod. Tak jsme v neděli ráno nebo dopoledne vařili oběd s taťkou Bláhou. Porodní asistentky v terénu byly i na Hutisku, Dolní Bečvě, ve Vidči, v Zubří. Jestliže některá onemocněla nebo nastoupila dovolenou, vzájemně se zastupovaly. Když se paní Valchářová, porodní asistentka z Hutiska, na stáří přestěhovala do Rožnova, maminka ji navštěvovala až do její smrti.

Profese porodní asistentky byla časově velmi náročná. Maminka si zvolila jedno z nejkrásnějších povolání – být přítomna u vzniku nového života mnoha dětí. Svou práci měla velmi ráda, vykonávala ji se zbožnou úctou. Její život byl naplněn nevyčerpatelným zdrojem lásky a citu. Byla velmi obětavá nejen pro matky a jejich děti, ale i pro celou rodinu. Na otázku, zda by chtěla vykonávat jiné zaměstnání, odpovídala vždy, NE. Chtěla být přítomna tomu lidskému zázraku – narození dítěte.

Háčkovaná dečka

Maminka ráda četla, pletla, háčkovala a šila. V té době jí měsíčně přicházela poštou publikace s názvem Zdravotnická pracovnice. Byl to odborný časopis pro zdravotníky, kde byly popisovány různé příběhy z prostředí nemocnice, ze života, ale též novinky týkající se nových produktů z obchodů, ale hlavně z lékáren. Ve volných chvílích pletla

na kulatých jehlicích velké kulaté dečky, které v té době byly moderní. Ty se pak naškrobily a vypínaly na podložce pomocí špendlíků do požadovaného tvaru. Maminka pletla také různé vzorované halenky a svetry. Později si pořídila malý kufříkový elektrický šicí stroj značky Lada a šila pak nejen pro sebe, ale i pro mne. Střihy obkreslovala z tehdy populárního časopisu Burda.

Maminka se provdala, když jí bylo 17 let za Karla Kubenku. Byl o 20 let starší a k mamince se nechovával vždy dobře. Byl hrubý, měl rád jiné ženy a také alkohol. Po dvou letech se rozvedli. Maminka pak žila dlouho sama jen se mnou. Také proto jsme bydleli s babičkou a dědou.

Svého otce jsem nepoznala, neměl zájem. Jen z babiččina vyprávění vím, že mě dvakrát unesl ze školky a zavřel v nějakém rodinném domu v Ostravě do sklepa. To mně byly čtyři roky.

Podruhé se maminka vdala v roce 1955, když mně bylo 10 let. S tatínkem Leopoldem Bláhou děti neměli. Maminka po mém porodu onemocněla a lékaři jí další těhotenství nedoporučovali. Později jí dlouhá léta trápily nemoci, měla problémy se srdcem, silnou cukrovku a přidávaly se i nemoci další. Po roce utrpení zemřela v nemocnici ve Valašském Meziříčí ve věku 84 let.

Druhá svatba v roce 1955

Tatínek Leopold Bláha

(11. 9. 1927 – 6. 4. 2021)

Narodil se do skromné dělnické rodiny ve Stupavě, v okrese Uherské Hradiště. Vyrůstal se svými dvěma sestrami Annou a Marií a bratrem Ladislavem. Šťastné dětství se změnilo, když jeho otec tragicky zahynul při práci v lese. Matka zůstala sama na výchovu čtyř dětí. Malé hospodářství zajišťovalo velmi skromnou obživu. Když bylo tatkově 14 let, odjel do Prahy ke svému strýci, kde se vyučil v elektroprodejně. Od mala se projevoval jeho zájem o technické předměty.

V roce 1945 od února do března byl totálně nasazen na nucené práce, kde za každého počasí kopal zákopy v oblasti Polského Těšína. Podmínky tam byly velmi tvrdé – hromadné ubytování, strava jen 2x denně a to mizerná, a práce bezplatná. Nad nimi stálý vojenský ozbrojený dozor. Když „akce“ skončila, odcházel tatka pěšky do Ostravy a pak vlakem do Prahy, kde téměř bezprostředně vypuklo Pražské povstání, a tak vypomáhal se stavbou barikády. Později využil nabídky n. p. Tesla a přestěhoval se do Rožnova pod Radhoštěm. Začínal pracovat jako mistr na dílně ve výrobě elektronek.

Maminka, tatka a já desetiletá

Stále se technicky rozvíjel. Dálkově si doplnil vzdělání čtyřletým studiem na střední škole – vakuovce. Další změnou v pracovním zařazení byla práce v kontrolním orgánu zahraničního obchodu, kde setrval až do odchodu do důchodu. Byl několikrát vyznamenán za spolehlivou a příkladnou práci IN-SPEKTU Ostrava.

Jednou byl pozván k maminčiným rodičům, aby jim opravil rádio. A nezůstalo jen u něj. Tam se zahleděl do mojí maminky a s ní pak šťastně žil skoro 60 let. Jejich manželství začalo, když mně bylo 10 let.

Moji rodiče snad byli mezi prvními vlastníky černobílé televize, u které se pak scházela celá rodina.

Rádi s maminkou chodili na taneční zábavy a také hodně cestovali, když si koupili ŠKODU 1000 MB. Často jezdili za babičkou do Stupavy a pomáhali okopávat brambory, sušit seno, sbírat ovoce, zavařovat apod. Rodiče se vzorně starali o své maminky, nejen po zdravotní stránce, ale později je obě podporovali i finančně.

Tatínek byl velmi kultivovaný. Celá rodina ani já, jsme od něj nikdy neslyšeli sprostá slova. Snad nejsilnější hanlivý výraz byl – lump (lumpi). Měl úžasnou vitalitu a chuť do života. Nepřestával se zajímat a sledovat politické dění.

Také nikdy nebyl tatínek opilý, jen někdy si s maminkou vypili skleničku vína.

Přestože s maminkou děti neměli, měl taťka rád moji dceru Zdenku a syna Zbyňka, později pravnučky Jožku a Jirku. Nepoznala jsem obětavějšího a milujícího člověka. Vzorně se staral o maminku, poté co onemocněla. Když pobývala rok v nemocnici, tatínek za ní denně dojížděl.

Tatínek Leopold Bláha

Když maminka zemřela, tatínek si přál, aby byla pochována na „starém“ hřbitově, a to proto, že pravidelně, co druhý den chodil ke hrobu a stále ho udržoval a zdobil květinami, které maminka měla moc ráda.

Přesto že to byl můj otec nevlastní, měli jsme se moc rádi. Byl pro mne i celou mou rodinu příkladem hodného, dobrého člověka.

Zemřel těsně po Velikonocích ve věku 94 let.

Veselé střípky

Pokaždé, když maminka odcházela z bytu, zasunula za hlavní dveře vizitku s údajem, kde se nachází. Byla to informace pro řidiče sanitky pro případ, že by ji potřeboval coby odborný doprovod. Jednou na vizitku napsala: „Jsem na hřbitově.“ Saniták, který pro ni přijel, jí tam připsal: „Spi sladce.“

Když maminka zaparkovala svou motorečku „prskoleta“ před domem na Záhumení, kde jsme bydleli, chtěla jsem jako patnáctileté děvče vyzkoušet, jak se na ní jezdí! Nastartovala jsem a jezdila kolem domu a křičela na maminku do okna: „Mami, jak se ta motorka zastavuje?“ To potom následovalo „kázání“!

Většinou v sobotu nebo v neděli jsme chodili za babičkou a dědečkem na návštěvu (ze Záhumení na Dolní nábřeží). Nerada jsem s maminkou chodila, neboť cestou bylo několik nečekaných zastávek. Maminky, které byly s kočárky také na procházce, nás zastavovaly. Někdy to byly i delší pauzy. Obzvlášť si vzpomínám na jednu paní, pokud jsme ji potkali, trvala zastávka velmi dlouho. A já,

když jsem ji už z dálky uviděla, říkala jsem mamince: „Prosím tě, přejdeme na druhou stranu cesty.“ Dnes je to moje přítelkyně a často na to obě se smíchem vzpomínáme.

Jak si možná někteří obyvatelé Rožnova vzpomenou, na Bučiskách tábořily kočovné cikánské rodiny. Tam také jedna cikánka byla těhotná a její muž (nevím, jak se to dověděl) přišel pro maminku. Maminka se sice obávala, ale šla cikánku odrodit. Do nemocnice totiž nechtěla, tak maminka za ní docházela každý den. Druhý den sehnala cikánce i peřinku a oblečky pro chlapečka. Maminka vzpomínala, že jí cikán moc děkoval, a dokonce i políbil ruku se slovy: „Vy né sestrička, vy né doktor, vy anděl!“ Také tam v těch kočovných vozech proběhly křtiny a dle jejich zvyků se vařil guláš. Maminka byla pozvána na hostinu. Na oplátku jim donesla upečené koláče.

Jednou v zimě, kdy napadlo hodně sněhu, přišel pro maminku pán a žádal ji, aby se dobře oblékla a vzala si vysoké boty, že půjdou ve vysokém sněhu pod Černou horu. Auto by tam nevyjelo. Cesta trvala téměř dvě hodiny. Maminka ženu odrodila, pobyla u nich ještě celé odpoledne, pomohla s obědem. Když se ujistila, že je vše v pořádku po zdravotní

stránce rodičky i dítěte, chystala se odejít. „Babko, (tak se tehdy říkalo porodním asistentkám) nebojte se, budete brzy doma, pojedeme na saních!“

Maminka chodila k jedné ženě, která měla už dvě děvčata a čekala další přírůstek do rodiny, velmi si s manželem přáli chlapečka. Jaké bylo překvapení, když se jim narodily dvojčata, dvě holčičky. Tenkrát manžel řekl mamince: „Babko, to jedno malé jste mohla vyměnit za kluka.“

Maminka se velmi bála psů – důvodem bylo, že při jedné návštěvě v rodinném domku ji pes pokousal. Když si vnučka Zdenka s manželem pořídili psa, maminka prohlásila: „Já k vám chodit nebudu!“ Ale byl to milý, hodný pes, rasa West Highland White teriér. Maminka názor změnila a jedině tohoto psa se nebála i oblíbila si ho.

Maminka také propichovala kulatou jehlou ouška miminkům děvčátkům, aby mohly nosit náušnice. Když se manželé domluvili a zakoupili dětské náušnice, musely být zlaté. Poté co se narodila moje dcera Zdenka, také jsme chtěli, aby mohla nosit tuto ozdobu. Maminka ale protestovala, že nebude dělat dítěti další bolest, protože Zdenka měla tehdy ucpané slzné kanálky a my museli jezdit do

Všetřina a nechat je propichovat, uvolňovat. A tak Zdenka náušnice neměla. Když pak začala chodit do školky, říkala: „Děvčata mají ‚ušničky‘ a já nemám.“ Pořád o tom mluvila a prosila, ať jí je koupíme. Což se také stalo. Maminka ji upozorňovala, že to bude trochu bolet. „To nevadí,“ říkala. Dopadlo to tak, že když měla propíchnuté jedno ouško, začala běhat po bytě, a že druhé už propíchnout nechce. My jsme byly s maminkou rozhodnuty, že bude nosit jen jednu náušničku. Zdenka si to ale rozmyslela, a za dva dny se pak propichovalo i to druhé ouško.

My jsme byly velmi mladé nevěsty. Babička se vdávala v 16 letech, maminka v 17 a já v 18 letech. Když měla maminka 36 roků, udělala jsem ji babičkou. Protože se běžně říkalo porodní bába, tak na ni jeden muž přes půl náměstí volal: „Stařenko, co se narodilo Evě?“

Maminka a Sid (2008)

Úryvky (příběhy) ze života k mým osmdesátinám věnuji celé rodině, známým, přátelům.

S úctou a láskou k prarodičům a rodičům vzpomínám na to, co bylo a jak bylo...

V Rožnově pod Radhoštěm, v prosinci roku 2025.

Vzpomínky na Marii Bláhovou diplomovanou porodní asistentku

Eva Rudolphij

Rožnov pod Radhoštěm 2026

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace
Bezručova 519, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

Tel.: 571 654 747, 777 808 695

e-mail: knihovna@knir.cz

www.knir.cz

Edice Milé tisky č. 36

ISBN: 978-80-87334-58-4

Odpovědný redaktor: Pavel Zajíc

Redakční rada: Richard Sobotka,
Marcela M. Kulišťáková, Helena Uhrová

Fota: soukromý archiv autora

Foto titulní strana: Marie Bláhová při práci
s novorozenci

Logo Město v mé paměti a kresba knihovny:
Vladimír Bartošek

Sazba: Honza Bartoň

Městská knihovna

Rožnov pod Radhoštěm

MILÉ TISKY
